

SVĒTIE RAKSTI SVAHILI VALODĀ

Kārlija Leja

Patiess stāsts no Austrālijas.

Džareds iegāja Svētdienas skolā un apsēdās pie saviem klasesbiedriem. Viņš pamanīja kādu nepazīstamu zēnu, kurš ienāca un apsēdās pāris krēslus tālāk.

Džareda skolotājs, brālis Tradžens, uzsmaidīja klasei. „Šis ir Emanuēls,” viņš teica. „Viņš ar ģimeni tikko pārcēlās uz Austrāliju. Šī ir viņu pirmā svētdiena mūsu bīskapijā!”

Džareds nodomāja, ka ierašanās jaunā bīskapijā varētu būt grūta. Viņš nolēma sadraudzēties ar Emanuēlu.

Brālis Tradžens paņēma savus Svētos Rakstus. „Pievērsīsimies 3. Nefija grāmatai,” viņš teica.

Džareds atvēra savus Svētos Rakstus un paskatījās uz Emanuēlu. Viņam nebija Svēto Rakstu.

Džareds viņam plati uzsmaidīja un paliecās uz viņa pusi. „Sveiks, es esmu Džareds,” viņš teica. „Vai tu vēlētos lasīt ar mani Svētos Rakstus?”

Emanuēls atsmaidīja. „Es īsti nezinu angļu valodu,” viņš teica. „Piedod.”

„Kādā valodā tu runā?”

„Svahili.”

KEITAS NEGLIJAS ILLUSTRĀCIJA

Džareds nezināja nevienu vārdu svahili valodā. Viņš un Emanuēls atlikušajā nodarbības laikā vairs daudz nerunāja.

Tovakar pie vakariņām Džareds pastāstīja savai ģimenei par Emanuēlu.

„Viņš liekas tiešām jauks,” Džareds teica. „Bet mēs nevaram viens otru labi saprast.”

Mamma pamāja ar galvu. „Emanuēls un viņa ģimene šobrīd iet cauri lielām grūtībām,” viņa sacīja. „Viņiem pēkšņi bija jāpamet sava valsts, jo tur norisinājās sliktas lietas. Viņiem viss bija jāpamet.”

Džareds sarauca pieri. Kā būtu rīt pamest mājas un pārcelties uz pilnīgi citu valsti? Tas būtu tik grūti!

Es vēlos, kaut būtu kaut kas, ko es varētu darīt Emanuēla labā, viņš domāja. Taču — ko?

Gatavojoties gulētiešanai, Džareds nevarēja pārstāt domāt par Emanuēlu. Viņš apsēdās pie galda ar Mormona Grāmatu un izlasīja dažus pantus. Svēto Rakstu lasīšana viņam vienmēr lika justies labāk. Šovakar tie viņam atgādināja arī to, ka Emanuēlam nebija Svēto Rakstu, ko lasīt. Džareds aizvēra savus Svētos Rakstus un paskatījās uz vāku. Tad viņš pielēca no sava krēsla un izskrēja gaitenī.

„Mammu!” viņš sauca. „Man liekas, es zinu, kā palīdzēt Emanuēlam!”

Nākamajā svētdienā Džareds nevarēja sagaidīt, kad satiks Emanuēlu. Viņš kopā ar pārējiem diakoniem sēdēja pie baznīcas un viņu gaidīja ar jaunu Mormona Grāmatu klēpī. Misionāri bija palīdzējuši viņam iegūt šo īpašo eksemplāru tieši Emanuēlam.

Es vēlētos, kaut es varētu kaut kā palīdzēt, nodomāja Džareds.

Kad Emanuēls ar ģimeni ienāca baznīcā, Džareds viņam uzsmaidīja un pamāja. Emanuēls, apsēžoties blakus Džaredam, izskatījās apmulsis. Taču viņa acis iepletās, kad Džareds pasniedza viņam Mormona Grāmatu.

„Tā ir man?” Emanuēls jautāja.

Džareds apstiprinoši pamāja ar galvu.

Emanuēla acis iemirdzējās. Viņš pāršķirstīja savas jaunās Mormona Grāmatas lappuses. „Tā ir svahili valodā!” viņš teica. Viņš uzsmaidīja Džaredam un piespieda grāmatu pie krūtīm. „Paldies!”

Džareds sirdī sajuta siltumu un viņam atsmaidīja. Viņš zināja, ka nevar mainīt Emanuela situāciju un joprojām nespēja ar viņu tekoši sarunāties. Taču tas nebija svarīgi. Viņiem nebija jārunā vienā valodā, lai viņi varētu būt draugi. ●

„Līdzjūtība ir Kristum piemītoša īpašība. Tā dzimst mīlestībā pret citiem un nezina robežu.”

Elders Ījans S. Arderns no Septiņdesmitajiem, „Mīliet savu tuvāko”, vispārējās konferences runa, Liahona, 2023. g. nov., 24. lpp.